

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedy Mgr. Petra Šebka a soudců Mgr. Jana Jiráska, Ph.D., a JUDr. Václava Štencla, MA, v právní věci

žalobkyně: **Mgr. Bc. Ing. B. J.**
bytem X
zastoupená advokátem JUDr. Martinem Hostinským
sídlem Tišnovská 67, 613 00 Brno

proti
žalovanému: **Policejní prezident**
sídlem Strojnická 27, 170 89 Praha 7

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 11. 11. 2022, č. j. PPR-28906-11/ČJ-2022-990131,

takto:

- I. Žaloba **se zamítá.**
- II. Žalobkyně **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. V této věci soud posuzoval otázku, zda se žalobkyně v době, kdy byla ve služebním poměru zařazena u Krajského ředitelství policie Jihomoravského kraje, dopustila jednání, které má znaky přestupku proti občanskému soužití.

2. Žalovaný žalobou napadeným rozhodnutím změnil výrok I. rozhodnutí ředitele Krajského ředitelství policie Jihomoravského kraje („krajské ředitelství“) ze dne 7. 6. 2022, č. j. K-JMK-413/2022. Žalovaný tak uznal žalobkyni vinnou z jednání, které má znaky přestupku narušení občanského soužití jiným hrubým jednáním podle § 7 odst. 1 písm. c) bodu 4 zákona č. 251/2016 Sb., o některých přestupcích. Tohoto jednání se žalobkyně měla dopustit tím, že dne 27. 7. 2017 zaslala řediteli krajského ředitelství a dalším osobám podání, k němuž přiložila účelově sestříhané části zvukové nahrávky. Ty obsahovaly výrok náměstka ředitele krajského ředitelství plk. L. K. pronesený na adresu vedoucího odboru hospodářské kriminality krajského ředitelství plk. J. D. při neslužební části jejich rozhovoru týkající se jízdy na kole „*ty seš čurák vole*“. Dále obsahovaly výrok plk. K. „*ale my nemůžem chcat, vole, proti větru*“ pronesený při hodnocení možnosti služebních postupů při plnění úkolů v oblasti trestního řízení na úseku daňové kriminality a spolupráce s jiným policejním orgánem. Žalobkyně přiložila tyto nahrávky k předmětnému podání bez souhlasu plk. K. a plk. D. a navrhla zahájení kázeňského řízení s plk. K. Podle žalovaného byla žalobkyně srozuměna s tím, že šířením sestříhaných částí zvukových nahrávek bez vědomí a souhlasu plk. K. a plk. D. (tedy jiným hrubým jednáním) dojde k narušení občanského soužití mezi ní a plk. K. a plk. D. Za toto jednání žalovaný uložil žalobkyni jako kázeňský trest písemné napomenutí.
3. Žalovaný ve věci rozhodoval znovu poté, co bylo jeho předchozí rozhodnutí zrušeno rozsudkem Krajského soudu v Brně ze dne 27. 5. 2020, č. j. 31 Ad 7/2018-316, pro nepřezkoumatelnost pro nedostatek důvodů a pro nesrozumitelnost (rozpor výroku s odůvodněním). Kasační stížnost žalovaného proti tomuto rozsudku zamítl Nejvyšší správní soud rozsudkem ze dne 7. 12. 2021, č. j. 8 As 105/2020-59.

II. Shrnutí argumentů obsažených v žalobě

4. Žalobkyně úvodem žaloby popsala, že v roce 2011 došlo ke změně vedení odboru hospodářské kriminality krajského ředitelství, které začalo používat agresivní způsoby a nezákonné praktiky. Žalobkyně v této souvislosti svědčila před soudem. Poté začala být žalobkyně v práci diskriminována, urážena a byly vůči ní uplatňovány různé formy bossingu, které blíže popsala. Proti žalobkyni byla vedena účelová kázeňská řízení.
5. Ve zbývajících částech žaloby pak vymezila žalobní body proti napadenému rozhodnutí žalovaného. Žalobkyně v podání ze dne 27. 7. 2017 oznámila řediteli, jak se plk. K. a plk. D. domlouvají na jejím kázeňském potrestání a jak soukromé vozidlo plk. D. najíždělo na ni a na jejího manžela. Současně se postavila k ochraně policisty uráženého plk. K. Nelogicky pak nebyli postihnuti vulgární funkcionáři, ale žalobkyně, a to srážkou platu 15 % na 3 měsíce. Proti tomuto rozhodnutí se žalobkyně úspěšně bránila před správními soudy.
6. Prvostupňové rozhodnutí je dle žalobkyně nicotné pro podjatost. Pravomoc k rozhodování ve věci propuštění žalobkyně ze služebního poměru totiž byla neodůvodněně přesunuta na jiného krajského ředitele. Lze tak uvažovat o podjatosti ředitele krajského ředitelství, který ostatně sám v roce 2018 v jiném řízení písemně uvedl, že je vůči žalobkyni podjatý. Nicotné je i rozhodnutí žalovaného, neboť bylo vydáno až po propuštění žalobkyně ze služebního poměru – pravomoc rozhodnout tak již žalovanému nepříslušela.
7. Obě napadená rozhodnutí jsou rovněž zmatečná a nepřezkoumatelná pro nedostatky v odůvodnění a pro vnitřní rozpor mezi výroky a jejich odůvodněním, neboť odůvodnění jsou stavěna na získání a použití nahrávky, přestože řízení pro dané jednání bylo zastaveno.
8. Žalobkyně dále namítla celou řadu procesních pochybení. Celé kázeňské řízení je již od roku 2017 zatíženo nedůvodnými průtahy a nebyly dodrženy zákonné lhůty k projednání

přestupku. Nebyl zjištěn stav věci nutný k rozhodnutí, nebyly vypořádány námitky, které žalobkyně marně uvádí od roku 2018, a nebyly odstraněny rozpory ve výpovědích plk. K. a plk. D. ohledně předání flashdisku. Nebyla vyslechnuta žalobkyně ani ředitel krajského úřadu jako autor podnětu k zahájení kázeňského řízení. Osoba vedoucí řízení arogantně oznámila zástupci žalobkyně, že nebude zákonným způsobem podepisovat a doručovat listiny. Správní orgány vytvořily konstrukci o pořizování a stornování letenek zástupcem žalobkyně za účelem žádosti o změnu termínu výsledku žalobkyně. Prvostupňové rozhodnutí bylo vydáno bez vyřízení námítky podjatosti. Napadené rozhodnutí bylo nesprávně doručováno. V roce 2018 bylo žalobkyni odepřeno klást otázky vyslýchaným osobám a dále jí bylo bezdůvodně odepřeno nahlížet do spisu. V této souvislosti správní orgány tvrdí, že žalobkyni byla doručena listina, která jí ale být doručena ani nemohla.

9. V roce 2017 nebyl ředitel krajského ředitelství oprávněn podat podnět k zahájení řízení, neboť se jednalo o návrhový delikt. Po vznesení této námítky bylo jednání překvalifikováno. K překvalifikování pak došlo znovu v roce 2018 a též v roce 2022 co do zavinění (úmysl změněn na nepřímý) a popisu skutku (narušení občanského soužití mezi odlišnými osobami), přičemž řízení o části jednání bylo zastaveno. Žalobkyně na překvalifikaci nebyla upozorněna a zjistila ji až z rozhodnutí. Žalobou napadené rozhodnutí změnilo výrok prvostupňového rozhodnutí, přičemž změnilo popis skutku, a současně potvrdilo uložený kázeňský trest, což je nepřípustné. Řízení týkající se narušení občanského soužití mezi plk. K., plk. D. a žalobkyní nebylo nikdy zahájeno, a došlo proto k uplynutí promlčecí doby.
10. Správní orgány neuvedly, v čem má spočívat jiné hrubé jednání, jak bylo konkrétně občanské soužití porušeno, a jaký je následek. Žalovaný naopak nepřípadně uvádí, že žalobkyně má vědět, co spáchala, přičemž tento způsob argumentace je vůči žalobkyni používán dlouhé roky. Sám ředitel podal na žalobkyni v roce 2016 trestní oznámení na GIBS, v němž účelově uvedl jen část její výpovědi před soudem – nyní takový postup klade k tíži žalobkyni. Žalobkyně nijak nahrávkou nemanipulovala. Získání nahrávky je popisováno jako lstivé a zákeřné, ačkoliv bylo řízení v tomto rozsahu zastaveno. Žalobkyni je dáváno k tíži, že si měsíc rozmyslela, co s nahrávkou udělá, ačkoliv žalobkyně nahrávku odevzdala, jakmile se o ní dozvěděla. Žalobkyně považuje trest za nespravedlnost, neboť v odůvodnění není nijak specifikováno, jak mohla zákonným použitím nahrávky jako slabší strana narušit občanské soužití. Právní ochrany nemohou používat vulgární výroky služebních funkcionářů pronesené ve služební době na pracovišti ve služebních věcech. Pokud žalovaný tvrdí, že není možné, aby se žalobkyně svým jednáním postavila na ochranu cti plk. D., pak žalobkyně tvrdí, že nemohla ponechat urážení plk. D. bez řešení, neboť by se zpronevěřila heslu policie „Pomáhat a chránit“. Nelze pominout ani morálně-osobní rozměr věci, neboť plk. D. se v podobné věci dříve postavil k ochraně žalobkyně, a ona proto jednala recipročně. Žalobkyně není trestána za narušení občanského soužití, ale za fakt, že prokázala vulgární vyjadřování plk. K. a skutečnost, že kázeňská řízení na krajském ředitelství jsou zmanipulovaná. Žalovaný konečně žalobkyni přičítá k tíži, že podala podnět na kázeňské stíhání plk. K. Dle žalobkyně jde o nerovný přístup, neboť nikdo z nadřízených, kteří v minulosti podali podněty na kázeňské stíhání žalobkyně, nebyl postihnut. Nestalo se tak ani v roce 2021 v souvislosti s podnětem týkajícím se údajné absence žalobkyně v roce 2021. Stejně tak nebyli nijak postihnuti policisté, kteří vulgaritu svého nadřízeného dali veřejně na YouTube.
11. Žalobkyně závěrem navrhl, aby soud rozhodnutí žalovaného zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

III. Vyjádření žalovaného

12. Žalovaný úvodem konstatoval, že rozhodnutím ředitele Krajského ředitelství policie hlavního města Prahy ze dne 2. 11. 2022, č. j. KRPA-337436-62/ČJ-2021-0000KR, byla žalobkyně podle § 42 odst. 1 písm. j) zákona č. 361/2003 Sb., o služebním poměru příslušníků bezpečnostních sborů („zákon o služebním poměru“), propuštěna ze služebního poměru příslušníka Police České republiky, neboť není osobnostně způsobilá k výkonu služby v policii, jelikož nesplňuje osobnostní charakteristiky podle § 1 písm. b), g) a i) vyhlášky č. 487/2004 Sb., o osobnostní způsobilosti, která je předpokladem pro výkon služby v bezpečnostním sboru. Na tvrzení žalobkyně obsažená v žalobě je dle žalovaného vhodné nahlížet prizmatem závěru psychologů, neboť žalobkyně není při popisu předchozích událostí zcela korektní.
13. Ve vztahu k námitkám, které žalobkyně již uplatnila v průběhu správního řízení, žalovaný odkázal na vydaná rozhodnutí. Ani další námitky neměl za důvodné. Rozhodnutí žalovaného není nicotné, neboť žalovaný byl k jeho vydání oprávněn podle § 4 odst. 5 písm. a) a odst. 7 zákona č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich. Ředitel i žalovaný rovněž podrobně rozvedli, v čem konkrétně spatřují jiné hrubé jednání; žalovaný se též zabýval následkem jednání žalobkyně. O námitce podjatosti proti řediteli bylo v řízení rozhodnuto. Ve věci propuštění žalobkyně ze služebního poměru vyhradil žalovaný pravomoc rozhodovat řediteli Krajského ředitelství policie hlavního města Prahy, a to podle závazného pokynu policejního prezidenta č. 75/2013. Z tohoto postupu nelze dovozovat podjatost ředitele v projednávané věci. Pokud jde o změnu výroku I rozhodnutí ředitele, pak žalovaný z něj v návaznosti na rozsudek Nejvyššího správního soudu pouze vyjmul popis okolností umožňujících spáchání skutku. Tím však nedošlo ke změně právní kvalifikace nebo k narušení totožnosti skutku. Pojmy „zákeřnost“ nebo „lstivost“ se v rozhodnutí žalovaného objevují pouze jako součást námitek žalobkyně. Žalovaný neměl důvod pochybovat o tom, že žalobkyně měla předmětnou nahrávku k dispozici od 23. 6. 2017, a měla tedy cca měsíc na zvážení, co s ní učiní. Žalovaný rovněž důsledně odlišil pořízení nahrávky od šíření jejích sestříhaných částí, a jeho rozhodnutí proto není nepřezkoumatelné.
14. Na základě výše uvedeného proto žalovaný navrhl, aby soud žalobu zamítl jako nedůvodnou.

IV. Posouzení věci

15. Soud ve věci nařídil jednání, při němž účastníci setrvali na svých stanoviscích.
16. Před vypořádáním jednotlivých žalobních námitek je nezbytné zdůraznit, že předmětem tohoto řízení je odpovědnost žalobkyně za relativně úzce vymezené jednání ze dne 27. 7. 2017, které má dle žalovaného znaky přestupku proti občanskému soužití. Pro věc není rozhodné, jaké poměry panovaly v příslušném odboru krajského ředitelství od roku 2011, případně zda byla žalobkyně vystavena bossingu a jaké byly jeho následky. Soud proto pro nadbytečnost neprováděl žalobkyní navrhované důkazy žalobou na ochranu osobnosti, protokolem o jednání, resp. celým spisem Městského soudu v Brně sp. zn. 47 C 45/2018, ani nahrávkou jednání Krajského soudu v Brně ze dne 21. 10. 2016 ve věci sp. zn. 36 Ad 38/2013. Stejně tak pro věc nejsou rozhodné okolnosti propuštění žalobkyně ze služebního poměru, k němuž došlo pět let po inkriminovaném jednání. Soud ani nepovažuje za jakkoliv odůvodněné na žalobní námitky žalobkyně „nahlížet prizmatem“ závěrů psychologů, jak se domnívá žalovaný. Soud proto pro nadbytečnost neprováděl žalovaným navržené důkazy

rozhodnutím o propuštění ze služebního poměru, závěrem psychologa a závěrem vedoucího psychologa.

17. Dále soud upozorňuje, že je oprávněn napadené rozhodnutí přezkoumat pouze v rozsahu žalobních bodů. Čím je přitom žalobní bod obecnější, tím obecněji k němu soud přistupuje a posuzuje jej. Není na místě, aby soud za žalobkyni spekulativně domýšlel další argumenty či vybíral z reality skutečnosti, které žalobu podporují. Takovým postupem by přestal být nestranným rozhodčím sporu, ale přebíral by funkci advokáta žalobkyně (rozsudek rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 8. 2010, č. j. 4 As 3/2008-78). Žalobkyně přitom v žalobě uplatnila řadu námitek obecnějšího charakteru, jimiž se správní orgány ve svých rozhodnutích podrobně zabývaly, aniž by správnost závěrů správních orgánů relevantně zpochybnila. V těchto případech proto soud námitku vypořádal v obdobně obecném duchu, případně odkázal na relevantní vypořádání žalobní námitky v napadeném rozhodnutí.
18. Žaloba není důvodná.

IV./A) Nicotnost rozhodnutí

19. Podle § 77 odst. 1 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, je nicotné rozhodnutí, k jehož vydání nebyl správní orgán vůbec věcně příslušný; to neplatí, pokud je vydal správní orgán nadřízený věcně příslušnému správnímu orgánu. Nicotné je dále rozhodnutí, které trpí vadami, jež je činí zjevně vnitřně rozporným nebo právně či fakticky neuskutečnitelným, anebo jinými vadami, pro něž je nelze vůbec považovat za rozhodnutí správního orgánu.
20. Nicotnost tedy v sobě zahrnuje ty nejtěžší vady, pro něž výsledek činnosti správního orgánu nelze vůbec považovat za rozhodnutí. Nicotným tudíž může být i rozhodnutí, k jehož vydání neměl správní orgán potřebnou pravomoc. Žalobkyně namítá, že před rozhodnutím žalovaného byla propuštěna ze služebního poměru, a proto žalovaný nemohl o jejím odvolání rozhodnout. V tom se ovšem soud s žalobkyní neshoduje. Zákon č. 250/2016 Sb. jako obecný předpis pro projednání přestupků stanoví v § 4 odst. 5 písm. a), že podle jiných zákonů se projedná jednání, které má znaky přestupku, dopustí-li se jej příslušník bezpečnostního sboru. Podle odst. 7 téhož ustanovení se jednání, které má znaky přestupku, projedná jako přestupek podle tohoto zákona, pokud jeho pachatel přestal být osobou uvedenou v odstavci 5 před vydáním rozhodnutí ve věci v prvním stupni. Žalobkyně se jednání, které je jí kladeno za vinu, dopustila jako příslušnice bezpečnostního sboru. Rozhodnutí ředitele v prvním stupni bylo vydáno dne 7. 6. 2022 a žalobkyně byla propuštěna ze služebního poměru dnem 4. 11. 2022. Jelikož tedy žalobkyně přestala být příslušnicí bezpečnostního sboru až po vydání rozhodnutí v prvním stupni, postupuje se v jejím případě nadále (i ve vztahu k rozhodnutí o odvolání) podle jiného zákona, tj. konkrétně dle zákona o služebním poměru. Žalovaný tak byl oprávněn o odvolání žalobkyně rozhodnout a jeho rozhodnutí není nicotné.
21. Žalobkyně má dále za nicotné i rozhodnutí ředitele krajského ředitelství vydané v prvním stupni s odůvodněním, že ředitel je ve věci podjatý. Pokud by ve věci rozhodoval podjatý služební funkcionář, pak by se sice jednalo o vadu řízení, avšak ta má za následek „pouhou“ nezákonnost vydaného rozhodnutí. Nejedná se totiž o natolik závažnou vadu, aby bylo třeba uvažovat o nicotnosti. Z hlediska tvrzené nicotnosti tedy námitka žalobkyně důvodná není. Otázkou, zda z pohledu uplatněných žalobních námitek týkajících se podjatosti není rozhodnutí ředitele (a potažmo žalovaného) nezákonné, se soud zabývá v další části rozsudku.

IV./B) Nepřezkoumatelnost a vady řízení

22. Žalobkyně tvrdí, že rozhodnutí jsou nepřezkoumatelná pro nedostatky v odůvodnění. Takovou vadu však soud neshledal. Z rozhodnutí ředitele i z rozhodnutí žalovaného je zřejmé, o čem rozhodovali, jakou právní úpravu aplikovali, jaké byly jejich skutkové a právní závěry a jak se vypořádali s námitkami žalobkyně. Ostatně rozhodnutí žalovaného čítá 58 stran, přičemž na stranách 27-58 žalovaný podrobně vypořádává veškeré odvolací námitky žalobkyně. Soudu tak není zřejmé, v čem žalobkyně spatřuje nedostatky v odůvodnění správních orgánů.
23. Žalobkyně též namítla, že rozhodnutí obsahují vnitřní rozpor mezi výroky a jejich odůvodněním, neboť odůvodnění jsou stavěna na získání a použití nahrávky, přestože řízení pro dané jednání bylo zastaveno. Žalobkyně při formulaci této žalobní námitky zřejmě vychází z předchozího posouzení tohoto případu správními soudy. Krajský soud v Brně i Nejvyšší správní soud totiž při posuzování předešlého rozhodnutí žalovaného a ředitele v této věci dospěly k závěru, že jejich výroky jsou v rozporu s odůvodněním. V těchto rozhodnutích totiž byla žalobkyně uznána vinnou z šíření nahrávky bez vědomí plk. K. a plk. D. a zároveň bylo řízení zastaveno co do jednání žalobkyně spočívajícím v tom, že uvedené policisty neinformovala o pořízení této nahrávky. V odůvodnění těchto rozhodnutí však správní orgány výrok o vině zdůvodnily kombinací obou jednání žalobkyně (tj. jak šířením nahrávky prostřednictvím podání ze dne 27. 7. 2017, tak i neinformováním o jejím pořízení). Tato situace však v nových rozhodnutích správních orgánů nenastala. Výrok rozhodnutí žalovaného, jímž bylo postiženo jednání žalobkyně spočívající v šíření nesestříhaných částí zvukových nahrávek bez vědomí a souhlasu plk. K. a plk. D., není v odůvodnění opřen o (jiné) jednání žalobkyně spočívající v neinformování těchto policistů o pořízení této nahrávky. Rozhodnutí žalovaného tedy není vnitřně rozporné, a proto je námitka žalobkyně nedůvodná.
24. K námitce podjatosti ředitele soud nejprve poukazuje na § 14 odst. 1 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, podle nějž každá osoba bezprostředně se podílející na výkonu pravomoci správního orgánu (dále jen „úřední osoba“), o níž lze důvodně předpokládat, že má s ohledem na svůj poměr k věci, k účastníkům řízení nebo jejich zástupcům takový zájem na výsledku řízení, pro nějž lze pochybovat o její nepodjatosti, je vyloučena ze všech úkonů v řízení, při jejichž provádění by mohla výsledek řízení ovlivnit. Podle názoru soudu nelze při vědomí této úpravy dovozovat podjatost ředitele krajského ředitelství z pouhého faktu, že rozhodování o propuštění žalobkyně ze služebního poměru (tedy ve zcela jiné věci) bylo policejním prezidentem svěřeno řediteli Krajského ředitelství policie hlavního města Prahy. Takový postup umožňuje § 2 odst. 1 zákona o služebním poměru a sám o sobě nic o možné podjatosti nevypovídá. To tím spíše v případě, kdy byla otázka podjatosti ředitele v projednávané věci opakovaně řešena se závěrem, že ředitel podjatý není.
25. K tomu ostatně směřuje další námitka žalobkyně, která správním orgánům vytýká, že prvostupňové rozhodnutí bylo vydáno bez vyřízení námitky podjatosti. Podle § 14 odst. 3 věta druhá správního řádu o námitce podjatosti vznesené účastníkem řízení rozhodne bezodkladně usnesením služebně nadřízený úřední osoby nebo ten, kdo má obdobné postavení (dále jen „představený“). Uvedené ustanovení je konstantě vykládáno tak, že námitka podjatosti má být úřední osobou předložena k rozhodnutí představenému, přičemž úřední osoba je povinna vyčkat na rozhodnutí představeného o námitce; to nicméně neplatí v situaci, kdy je námitka podjatosti nesrozumitelná či na první pohled nesmyslná (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 10. 6. 2020, č. j. 8 As 127/2018-50). „Pokud však správní

orgán skutečně vyhodnotí podanou námitku jako prima facie nedůvodnou a ani ji tedy nepředloží k rozhodnutí představenému úřední osoby, nese riziko, že podjatost bude nakonec shledána až v rámci opravných prostředků proti rozhodnutí ve věci samé, včetně řízení o žalobě proti správnímu rozhodnutí. Účastníkovi řízení totiž přirozeně zůstává zachováno právo námitku podjatosti rozhodujících úředních osob uplatnit i v rámci opravných prostředků proti meritornímu rozhodnutí“ (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 7. 2019, č. j. 9 As 70/2019-34).

26. V projednávané věci žalobkyně nejprve již v roce 2017 uplatnila námitku podjatosti ředitele. Žalovaný usnesením ze dne 6. 12. 2017, č. j. PPR-32210-1/ČJ-2017-990760, rozhodl, že ředitel ve věci není podjatý. Toto usnesení bylo k odvolání žalobkyně zrušeno rozhodnutím ministra vnitra ze dne 7. 3. 2018, č. j. MV-4470-5/SO-2018. Žalovaný následně opětovně usnesením ze dne 22. 5. 2018, č. j. PPR-32210-19/ČJ-2017-990760, rozhodl, že ředitel není ve věci podjatý. Odvolání žalobkyně proti tomuto usnesení ministr vnitra zamítl rozhodnutím ze dne 9. 8. 2018, č. j. MV-72915-11/SO-2018, které soud provedl k důkazu (č. l. 289-291 soudního spisu), neboť se ve správním spisu nenachází. Prvostupňové rozhodnutí ředitele ve věci samé pak bylo vydáno až dne 7. 6. 2022; je tak zřejmé, že v době vydání tohoto rozhodnutí byla námitka podjatosti vyřízena. Námitka žalobkyně tedy v tomto ohledu není důvodná.
27. Žalobkyně dále dne 20. 5. 2022 podala námitku podjatosti kpt. Mgr. J. P. poté, co jí manžel sdělil způsob a formu jednání kpt. P., zejména jeho osobní antagonistický a nikoliv nestranný postoj k právům žalobkyně a k její osobě vůbec. Námitku odůvodnila „skutečnostmi uvedenými v protokolu“ pod č. j. KRPB-111044-1/ČJ-2022-060066 s tím, že námitku dále doplní její právní zástupce, kterého s věcí ještě týž den seznámí. Oním protokolem je úřední záznam o podání vysvětlení, z něž vyplývá, že manžel žalobkyně, P. J., podal dne 19. 5. 2022 u krajského ředitelství, odboru vnitřní kontroly, vysvětlení ohledně nesprávného postupu kpt. P. Ten spočíval v tom, že mu kpt. P. neumožnil uvedeného dne nahlédnout do správního spisu, k čemuž byl P. J. zmocněn žalobkyní. Námitka podjatosti nebyla předložena nadřízenému kpt. P. k rozhodnutí a ředitel se s ní vypořádal v odůvodnění prvostupňového rozhodnutí. Námitku vyhodnotil jako účelovou, neboť se vztahuje jen k postupu úřední osoby v souvislosti s odepřením nahlédnutí do spisu. Žalobkyně ani její manžel si však nahlížení do spisu předem nedomluvili, přičemž kpt. P. navrhl jiný termín nahlédnutí do spisu, na nějž se nikdo nedostavil. Soud se s tímto postupem a hodnocením námitky v zásadě ztotožňuje. K postupu správního orgánu v souvislosti s odepřením nahlédnutí do spisu se soud vyjadřuje níže. Již na tomto místě lze ale uvést, že postup správního orgánu v řízení či jeho jednotlivý úkon nejsou důvodem pro pochybnosti o nepodjatosti úřední osoby. Případné procesní pochybení lze napravit v průběhu řízení nebo v rámci opravných prostředků. Z předloženého protokolu o podání vysvětlení nevyplývá tvrzený antagonistický vztah kpt. P. k žalobkyni. Ta (ani její zástupce) námitku podjatosti nijak nedoplnila, a to ani v odvolání. Za této situace lze považovat námitku podjatosti prima facie za nedůvodnou. Správní orgány proto neporušily § 14 odst. 3 správního řádu, pokud o námitce podjatosti nebylo samostatně rozhodnuto představeným kpt. P., a tato byla vypořádána v rozhodnutí ve věci samé, potažmo v rozhodnutí o odvolání.
28. Konečně ve vztahu k problematice podjatosti žalobkyně poukazuje na skutečnost, že ředitel sám v roce 2018 v jiném řízení uvedl, že je vůči žalobkyni podjatý. Podle všeho se jedná o řízení o odvolání žalobkyně proti rozhodnutí náměstka ředitele krajského ředitelství ze dne 22. 11. 2018, č. j. JMK-14031/2018. V něm bylo rozhodnuto, že nedošlo ke zneužití výkonu práv a povinností vyplývajících ze služebního poměru k újmě žalobkyně ani k ponižování

její lidské důstojnosti podle § 77 odst. 1 zákona o služebním poměru, rovněž nedošlo k porušení povinnosti zajišťovat rovné zacházení se všemi příslušníky podle § 77 odst. 8 téhož zákona. Soud k tomu provedl k důkazu usnesení žalovaného ze dne 7. 2. 2019, č. j. PPR-2290-2/ČJ-2019-990760 (č. l. 283-288 soudního spisu). Z něj vyplývá, že ředitel jako služební funkcionář povolaný k rozhodnutí o odvolání žalobkyně proti rozhodnutí náměstka, uvědomil žalovaného o okolnostech, které by mohly nasvědčovat jeho možné podjatosti. Uvedl, že žalobkyně ho dlouhodobě napadá pro jednání, v nichž spatřuje nezákonnost, zaujatost, úmyslnou nečinnost či nepřátelský postoj ředitele vůči ní. Negativismus žalobkyně vygradoval v žalobě na ochranu osobnosti, kterou podala Městskému soudu v Brně. Ředitel proto již nemůže vyloučit, že rozhodování o odvolání by bylo prosté jakýchkoliv subjektivismů vůči žalobkyni. Žalovaný nicméně citovaným usnesením, rozhodl, že ředitel není v předmětném řízení podjatý a že podání žaloby a v ní uvedené námitky (kterými se podrobně zabýval) nezakládají důvod pro vyslovení pochybnosti o podjatosti ředitele. Soud tedy shrnuje, že realita je poněkud jiná, než jak tvrdí žalobkyně: ředitel pouze postupem podle § 14 odst. 4 správního řádu sdělil svému představenému okolnosti, které by mohly nasvědčovat jeho podjatosti ve věci, avšak představený důvody pro jeho vyloučení z řízení neshledal. Z toho nelze jakkoliv dovozovat, že by byly v nyní projednávané věci dány důvody pro vyloučení ředitele pro podjatost. Veškeré žalobní námitky týkající se podjatosti jsou proto nedůvodné.

29. Dále žalobkyně uplatnila některé námitky obecnějšího charakteru. K tvrzeným průtahům v řízení a nedodržení lhůt pro vydání rozhodnutí soud podotýká, že tyto skutečnosti nemohou mít za následek nezákonnost rozhodnutí ve věci samé a měly být primárně řešeny prostředky na ochranu proti nečinnosti správních orgánů (srov. bod 33 rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 3. 2012, č. j. 6 Ads 31/2012-22). Kromě toho se žalovaný na s. 35-36 svého rozhodnutí podrobně zabýval průběhem řízení a průtahy neshledal, přičemž proti jeho závěrům žalobkyně nic konkrétního v žalobě nenamítá. K námitce, že nebyl zjištěn stav nutný k rozhodnutí, soud uvádí, že žalobkyně nespecifikovala, jaká konkrétní právně významná skutečnost byla správními orgány opominuta. Soud tak může pouze stejně obecně konstatovat, že dle jeho názoru byl skutkový stav zjištěn dostatečně. Obdobně se soud musí postavit k námitce, že nebyly vypořádány námitky, které žalobkyně marně uvádí od roku 2018. Ani zde žalobkyně konkrétně netvrdí, které její námitky správní orgány neposoudily; z rozhodnutí žalovaného je přitom zjevné, že se vyjádřil ke všem námitkám, které žalobkyně kdy v řízení uplatnila. K námitce žalobkyně, že jí v roce 2018 bylo odepřeno klást otázky vyslýchaným osobám, soud poukazuje na s. 270-279 svazku 1 správního spisu, na nichž je zaprotokolován výslech plk. K. a plk. D., z nichž jednoznačně vyplývá, že žalobkyni bylo umožněno klást těmto osobám otázky, přičemž žalobkyně tohoto práva využila. Pokud některou otázku žalobkyně vyslychající zamítl s tím, že se netýká předmětu řízení, nelze z toho dovozovat, že bylo žalobkyni odepřeno klást vyslýchaným otázky. Konečně k námitce žalobkyně, že nebyly odstraněny rozpory ve výpovědích plk. K. a plk. D. ohledně předání flashdisku, soud odkazuje na s. 56 rozhodnutí žalovaného. Zde je konstatováno, že se jedná o okolnosti pořízení nahrávky, které nejsou předmětem odvolacího řízení (řízení bylo v tomto rozsahu zastaveno). Žalobkyně se k této argumentaci v žalobě nijak nevymezuje. Soud proto může jen doplnit, že mu není zřejmé, proč by měl správní orgán odstraňovat rozpory ve výpovědích k otázce, o níž bylo správní řízení zastaveno. Takový postup se soudu jeví jako zbytečný a jeho neprovedení nemůže mít vliv na zákonnost rozhodnutí ve věci samé. Výše uvedené námitky žalobkyně jsou proto nedůvodné.

30. Žalobkyně dále namítla, že nebyla ve věci vyslechnuta. Podle § 186 odst. 3 věta první zákona o služebním poměru platí, že příslušníkovi musí být před uložením kázeňského trestu dána možnost vyjádřit se k věci, navrhopvat důkazy a hájit se. Tato úprava je projevem práva na obhajobu, nicméně z ní nelze dovodit, že by příslušník obviněný z jednání majícího znaky přestupku musel být vyslýchán (ostatně žalobkyně ani konkrétně netvrdí, proč by měl být její výslech proveden). Jedná se pouze o povinnost příslušného služebního funkcionáře umožnit obviněnému se k věci vyjádřit – ať již ústně nebo písemně. Z protokolu zachycujícího ústní jednání v této věci dne 5. 1. 2018 na č. l. 264–281 svazku 1 správního spisu je zřejmé, že žalobkyni bylo umožněno se k věci vyjádřit ústně, nicméně tohoto práva vědomě nevyužila (viz s. 3 a 17 protokolu) s tím, že se vyjádří písemně. To také opakovaně činila a podala ve věci celou řadu písemných vyjádření. Za této situace soud neshledal porušení práva žalobkyně být ve věci slyšena. Námitka není důvodná.
31. Podle žalobkyně též nebyl vyslechnut ředitel krajského ředitelství jako autor podnětu k zahájení kázeňského řízení. Ředitel se touto námitkou zabýval na s. 13 prvostupňového rozhodnutí a žalovaný na s. 32–34 svého rozhodnutí. Žalobkyně přitom s jejich argumentací nijak nepolemizuje. Soud proto odkazuje na toto odůvodnění, s nímž se ztotožňuje. Připomíná pouze, že § 186 odst. 3 věta druhá zákona o služebním poměru ukládá za určitých podmínek provést výslech osoby, která podala podnět k zahájení řízení. V nyní projednávané věci však ředitel takovou osobu není, neboť nebyl svědkem jednání žalobkyně ani o něm neměl žádné přímé poznatky. Jinými slovy ředitel v nyní projednávané věci nehrál žádnou aktivní roli z hlediska „odhalení“ jednání žalobkyně (srov. skutkově odlišnou situaci řešenou např. v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 2. 2020, č. j. 5 As 15/2018–29). Řízení bylo vyvoláno na základě podání žalobkyně ze dne 27. 7. 2017, které adresovala mimo jiné řediteli. Na základě jeho pokynu provedl odbor vnitřní kontroly krajského ředitelství šetření tohoto podání a následně kpt. Mgr. J. T. předložil spis řediteli k rozhodnutí o zahájení kázeňského řízení. Ústní pokyn ředitele k prošetření podání žalobkyně nelze považovat za podnět k zahájení kázeňského řízení ohledně konkrétního jednání žalobkyně majícího znaky přestupku proti občanskému soužití. Nebyl tedy žádný důvod ředitele k věci vyslýchat a soudu ostatně vůbec není zřejmé, k jaké právně významné skutečnosti by měl vypovídat. Námitka není důvodná.
32. Dále žalobkyně v žalobě uvedla, že osoba vedoucí řízení arogantně oznámila jejímu zástupci, že nebude zákonným způsobem podepisovat a doručovat listiny. Tato námitka se zjevně týká přípisu kpt. P. ze dne 16. 5. 2022 na č. l. 111 svazku 3 správního spisu, jímž neuznal omluvu zástupce žalobkyně z ústního jednání. V jeho závěru kpt. P. uvedl, že z důvodu požadavku zástupce žalobkyně na rychlost provádění úkonů již nebude v písemnostech podpisovaných jeho rukou a zasílaných přes datovou schránku krajského ředitelství provádět autorizovanou konverzi. Z posledních dvou doručovaných písemností mohl zástupce žalobkyně nabýt jistoty, že doručované písemnosti kpt. P. skutečně podepisuje, přičemž více osob jeho jména na krajském ředitelství nevykonává službu, což si zástupce žalobkyně může telefonicky ověřit. Soud k tomu poznamenává, že i když toto sdělení zní poněkud ostřeji, jde o (byť ne bezprostřední) reakci na dřívější požadavek zástupce žalobkyně ze dne 19. 4. 2022 (č. l. 30 svazku 3 správního spisu) velmi obdobného ladění. Jakkoliv pak soud od správních orgánů očekává ve vyjadřování jistou zdrženlivost, není mu zřejmé, jak by mohl způsob uvedeného sdělení zasáhnout do práv žalobkyně ve správním řízení. Samotné rozhodnutí kpt. P. nepostupovat dle § 22 odst. 1 písm. a) ve spojení s § 23 odst. 2 a § 19 odst. 1 zákona č. 300/2008 Sb., o elektronických úkonech a autorizované konverzi dokumentů, by mohlo znamenat vadu řízení s vlivem na zákonnost rozhodnutí ve

věci samé pouze v případě, kdy by u konkrétního doručovaného dokumentu vzniklo podezření, že nebyl vytvořen správním orgánem, resp. úřední osobu pověřenou vedením řízení. To v projednávané věci nenastalo. Námitka není důvodná.

33. Žalobkyně se v žalobě rovněž vymezuje proti konstrukci správních orgánů o pořizování a stornování letenek zástupcem žalobkyně za účelem žádosti o změnu termínu výsledku žalobkyně. Soud k této námitce předně uvádí, že se týká postupu správního orgánu prvního stupně ohledně omluvy zástupce žalobkyně z nařízeného termínu ústního jednání a jeho žádosti o odročení jednání ze dne 13. 5. 2022 (č. l. 105 svazku 3 správního spisu). Nešlo tedy o výsledek žalobkyně, nýbrž o ústní jednání ve věci, přičemž žalovaný se námitkami žalobkyně v této souvislosti zabýval na s. 41-44 svého rozhodnutí. Žalobkyni se pak v žalobě nelíbí argumentace správních orgánů týkající se pořizování letenek zástupcem žalobkyně. Ze správního spisu k tomu vyplývá následující:

- Správní orgán prvního stupně předvolal dne 5. 5. 2022 žalobkyni k ústnímu jednání nařízenému na den 24. 5. 2022. Předvolání bylo zástupcem žalobkyně vyzvednuto z datové schránky dne 11. 5. 2022 v 17:02:11 hodin.
- Dne 13. 5. 2022 byla správnímu orgánu prvního stupně doručena omluva z nařízeného jednání, neboť zástupce žalobkyně se bude v tento termín nacházet z pracovních důvodů mimo území České republiky. Z důvodu mlčenlivosti zástupce žalobkyně nemůže uvést důvody cesty, nicméně již si na ni pořídil letenky, které může doložit. Možnost substitučního zastoupení vyloučil, neboť byl zástupcem ustanoven odborovým svazem, přičemž věc je velmi rozsáhlá a složitá a je vyloučeno, aby ji substitut v krátké době nastudoval.
- Přípisem ze dne 16. 5. 2022, který byl zástupci žalobkyně doručen 18. 5. 2022, správní orgán prvního stupně omluvu neuznal.
- Přípisem z 18. 5. 2022 zástupce žalobkyně doložil nákup letenek na lince Vídeň-Riga (zpáteční let 24. – 30. 5. 2022) dne 11. 5. 2022 v 16:02 hodin.
- Přípisem ze dne 20. 5. 2022 správní orgán prvního stupně omluvu zástupce žalobce z nařízeného jednání opětovně neuznal, neboť ji nelze považovat za řádnou. Z potvrzení o nákupu letenek nelze zjistit, zda se nejedná jen o potvrzení rezervace, a letenka nebyla zaslána na pracovní mail zástupce žalobkyně. Ústního jednání se může zúčastnit advokátní koncipientka zástupce žalobkyně.
- Přípisem z 20. 5. 2022 zástupce žalobkyně doložil nákup letenek potvrzením o provedené platbě. Dále uvedl, že jeho koncipientka s věcí není seznámena a žalobkyně trvá na jeho osobní účasti. Opakovaně žádal o omluvu z jednání a o jeho odročení na pozdější termín.
- Dne 24. 5. 2022 se konalo ústní jednání v nepřítomnosti žalobkyně a jejího zástupce.
- V rozhodnutí ředitele je k tomu na s. 6 a 7 uvedeno, že omluva zástupce žalobkyně byla nedůvodná – bylo možno zajistit substituci a zástupce žalobkyně si telefonicky neověřil, zda bude jeho poslední omluvě z 20. 5. 2022 vyhověno. Zástupce žalobkyně nedoložil tvrzené pracovní záležitosti a „zvolil typ letenky (Green plus), která dle storno podmínek spol. Air baltic nevylučuje storno ze strany kupujícího s vrácením peněz. JUDr. Hostinský tak mohl bez hrozby ztráty nákladů nakoupit i před zjištěním data konání ústního jednání několik letenek, aby pokryl nejbližší termíny, a později letenky stornovat. Jeho nákup letenek neprokazuje, že skutečně do Rigy odletěl, když čas odletu se měl konat až po termínu ústního jednání.“ Žalovaný ve svém rozhodnutí k tomu uvedl, že se jedná o správní úvahu (jednu z hypotéz), která není nemístná.

34. Soud k tomu uvádí následující. Z § 186 odst. 1 zákona o služebním poměru vyplývá povinnost provést v řízení o jednání, které má znaky přestupku, ústní jednání. Zákon o služebním poměru blíže neupravuje proces předvolání k takovému jednání a omluvu z něj; použití relevantní úpravy obsažené v zákoně č. 250/2016 Sb. pak z § 189 odst. 1 zákona o služebním poměru nevyplývá. Podpůrně lze však aplikovat správní řád, podle jehož § 59 věty čtvrté je předvolaný povinen dostavit se včas na určené místo; nemůže-li tak ze závažných důvodů učinit, je povinen bezodkladně se s uvedením důvodů správnímu orgánu omluvit. Podle názoru soudu lze mezi závažné důvody počítat kromě nemoci např. též nepřítomnost předvolaného na území republiky či jeho účast na úkonu jiného orgánu veřejné moci, zvláště pokud tyto důvody vznikly předtím, než předvolaný obdržel předvolání, a není možné je jednoduše zrušit. Kromě toho soud upozorňuje, že podle čl. 37 odst. 2 Listiny základních práv a svobod má každý právo na právní pomoc v řízení před soudy, jinými státními orgány či orgány veřejné správy, a to od počátku řízení. Žalobkyně se v souladu s § 172 zákona o služebním poměru nechala v řízení zastoupit zmocněncem. Správní orgány pak nejsou oprávněny jí svým postupem její právo bezdůvodně odeprít.
35. V projednávané věci má soud za prokázané, že zástupce žalobkyně bezodkladně po obdržení předvolání sdělil správnímu orgánu prvního stupně, že se ústního jednání nemůže zúčastnit včetně uvedení relevantních důvodů (pobyt v cizině). Tento pobyt následně i doložil. Dále poměrně logicky poukázal na nemožnost využití substituce z důvodu rozsáhlosti a složitosti věci a krátké doby k přípravě a na přání žalobkyně, aby ji zastupoval osobně. Z ničeho přitom nevyplývá, že by žalobkyně či její zástupce někdy v minulosti jednali tak, aby docílili prodloužení řízení. Konstrukce správního orgánu prvního stupně, kterou svým rozhodnutím pokryl žalovaný, o jakémsi fiktivním nákupu letenek za účelem odročení ústního jednání, je dokonale vyvrácena již tím, že k nákupu letenek došlo dne 11. 5. 2022 v 16:02 hodin, tj. jednu hodinu předtím, než bylo zástupci žalobkyně doručeno předvolání k ústnímu jednání. Tuto konstrukci navíc považuje soud za naprosto bizarní a založenou na poměrně divoké spekulaci, které by se orgány veřejné moci – a zvláště pak Policie České republiky – měly ve své činnosti vyvarovat. Jakoukoli logiku pak postrádá úvaha ředitele, že čas odletu nastal až po termínu ústního jednání, a tudíž není prokázano, že zástupce žalobkyně skutečně odletěl.
36. Shrnutí, dle názoru soudu byly splněny podmínky pro odročení ústního jednání. Pokud takto správní orgán prvního stupně nepostupoval, dopustil se vady řízení. Tato vada nicméně neměla vliv na zákonnost rozhodnutí ve věci samé. Bylo tomu tak proto, že ve věci se již konalo ústní jednání dne 5. 1. 2018, na němž byl případ zevrubně probrán. Žalobkyně mohla na tomto jednání i po něm uplatňovat svá stanoviska ve věci a navrhopvat důkazy. To ostatně učinila též v podání ze dne 13. 5. 2022. Dle záznamu z ústního jednání dne 24. 5. 2022 pak vyplývá, že při něm nebyly provedeny žádné úkony. Neúčast žalobkyně a jejího zástupce na ústním jednání dne 24. 5. 2022 tak nebyla na újmu jejích práv. Žalobní námitka není důvodná.
37. Žalobkyně správním orgánům vytýká též to, že jí bylo bezdůvodně odepráno nahlížet do spisu. Podle všeho se jedná o situaci z května 2022. Ze správního spisu k tomu vyplývá, že žalobkyně zaslala dne 18. 5. 2022 ve 23:48 hodin krajskému ředitelství oznámení, že její manžel následujícího dne 19. 5. 2022 v úředních hodinách přijde nahlížet do spisu; k tomu doplnila plnou moc pro manžela. Manžel žalobkyně, Ing. P. J., se kolem 11 hodiny dopoledne dne 19. 5. 2022 dostavil ke krajskému ředitelství a požadoval nahlédnout do spisu. Pověřená úřední osoba, kpt. P., mu nahlédnutí neumožnil s tím, že spisový materiál není kompletní (část se nachází na Městském soudu v Brně) a na spisu pracuje (vytváří

dokumenty, reaguje na podání). Nabídl možnost nahlédnout do spisu dne 23. 5. 2022 nebo 24. 5. 2022 v rámci nařízeného ústního jednání, což Ing. J. odmítl.

38. Podle § 174 odst. 1 písm. a) zákona o služebním poměru má účastník řízení mimo jiné právo nahlížet do spisu a pořizovat si z něj výpisy, navrhopvat důkazy a činit jiné návrhy po celou dobu řízení. Účastník řízení tak má právo nahlížet do spisu v zásadě kdykoliv, přičemž výkon tohoto práva může být omezen pouze praktickými záležitostmi spojenými se samotným nahlížením. Je třeba vzít v úvahu, že správní spis může k nahlížení vyžadovat jistou přípravu (odstranění poznámek a pracovních pomůcek správního orgánu, zajištění utajovaných informací, nachystání důstojného prostoru k nahlížení), spis či jeho část nemusí být u správního orgánu k dispozici (z důvodu zapůjčení jinému orgánu veřejné moci) a výjimečně zde může být dána nutná potřeba správního orgánu se spisem pracovat v době požadovaného nahlížení. Je tedy projevem jisté praktičnosti, jakož i zásady spolupráce, pokud se účastník řízení na nahlížení do spisu předem domluví se správním orgánem. Pokud tak neučiní, vystavuje se riziku, že na nahlížení bude muset delší dobu čekat, a v krajním případě i tomu, že mu nahlížení nebude vůbec umožněno.
39. V projednávané věci žalobkyně oznámila nahlížení do spisu v noci před požadovaným termínem nahlížení. V takovém případě musela být srozuměna s tím, že se nahlédnutí do spisu může zkomplikovat. Důvody, které kpt. P. vedly k neumožnění manželu žalobkyně nahlédnout do spisu, však dle soudu neobstojí. Předně z ničeho nevyplývá, že by bylo třeba ze strany správního orgánu činit v souvislosti se spisem nějaké neodkladné úkony nebo na něm bezprostředně pracovat. „Vytváření dokumentů a reagování na podání“ je běžnou činností správního orgánu, kterou je jisté možné přerušit a spis předložit účastníkovi řízení k nahlédnutí. V tom se situace podstatně liší od žalovaným odkazovaného rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 11. 2018, č. j. 6 As 310/2018-72, kde účastník řízení požadoval nahlížet do soudního spisu těsně před koncem zákonné lhůty k vydání rozhodnutí ve věci. Nic takového v nyní projednávaném případě nebylo na stole. Správním spisem dále prochází žádost Městského soudu v Brně o zapůjčení spisového materiálu (č. l. 442 svazku 4). Ze spisu nicméně dále není zřejmé, jak bylo konkrétně s žádostí naloženo, resp. jaká část spisu vlastně byla zapůjčena. Z úředního záznamu ze dne 19. 5. 2022 (č. l. 129 svazku 3) pak plyne, že byl jeden svazek s některými listinami předán kpt. T. kpt. P. ve 14:22 hodin. Z toho (a ostatně i z tvrzení kpt. P.) vyplývá, že městskému soudu byla zřejmě zapůjčena jen část spisu. Manželu žalobkyně tak mělo být umožněno nahlížet do zbývajících částí spisu. Pokud takto kpt. P. nepostupoval, porušil § 174 odst. 1 písm. a) zákona o služebním poměru. Ani tato vada však neměla vliv na zákonnost rozhodnutí ve věci samé. Soud totiž musel vzít v úvahu další okolnosti věci – manželu žalobkyně byl nabídnut náhradní termín nahlížení do spisu, a především pak bylo žalobkyni umožněno nahlížet do spisu dne 8. 6. 2022. Stalo se tak sice až po vydání prvostupňového rozhodnutí, nicméně žalobkyně mohla informace ze spisu použít v odvolacím řízení, v němž rovněž mohla do spisu dále nahlížet. Porušení jejích procesních práv tak bylo v dalším řízení napraveno.
40. Žalobkyně v souvislosti s nahlédnutím do spisu tvrdí, že jí nebyla doručena listina. Jedná se o přípis kpt. P. ze dne 19. 5. 2022, jímž reaguje na oznámení žalobkyně o nahlížení do spisu. Uvádí, v něm, proč žalobkyni nemůže vyhovět a stanovuje jí náhradní termín nahlížení. Žalobkyně má zjevně za to, že tento přípis měl být správně doručován jejímu zástupci, jak upravuje § 176 odst. 5 zákona o služebním poměru. Soud podotýká, že kpt. P. tento přípis zaslal na e-mailovou adresu, z níž žalobkyně zaslala své oznámení o nahlížení do spisu. Jednalo se o bezprostřední reakci na aktivitu žalobkyně (nikoliv jejího zástupce), se zjevnou snahou ji informovat o tom, že nahlížení do spisu jí umožněno nebude. Jak však plyne z výše

uvedeného, tento přípis měl nulový vliv na následný děj – manžel žalobkyně se bez ohledu na něj dostavil k nahlížení do spisu. O obsahu tohoto přípisu se pak žalobkyně tentýž den dozvěděla od svého manžela. Soudu není vůbec zřejmé, jak mohlo případné nedoručení tohoto přípisu zástupci žalobkyně (nebo i jí samotné) zasáhnout do jejích práv.

41. Konečně žalobkyně též namítá, že rozhodnutí žalovaného bylo nesprávně doručováno. Jak vyplývá ze správního spisu, žalovaný zaslal rozhodnutí zástupci žalobkyně poštou do vlastních rukou s přípisem, že rozhodnutí nelze zaslat elektronicky vzhledem k omezené kapacitě datových schránek. Soud k tomu podotýká, že zákon o služebním poměru upravuje v § 176 pouze dva způsoby doručení – osobně na služebně či v místě trvalého pobytu (nebo kde bude účastník zastížen), a není-li to možné, pak prostřednictvím držitele poštovní licence. Doručování prostřednictvím datové schránky zákon o služebním poměru neupravuje. Ačkoliv lze jistě i tento způsob využít na základě subsidiární aplikace správního řádu, nelze tvrdit, že by v řízeních dle zákona o služebním poměru byl správní orgán povinen doručovat přednostně prostřednictvím datové schránky. Žalovaný tedy neporušil zákon, pokud své rozhodnutí doručil zástupci žalobkyně poštou. Ostatně ve věci není sporné, že se zástupce žalobkyně s rozhodnutím seznámil, čímž byl účel doručení naplněn. Námitka není důvodná.

IV./ C) Totožnost skutku a promlčení

42. Žalobkyně namítá, že v roce 2017 nebyl ředitel krajského ředitelství oprávněn podat podnět k zahájení řízení, neboť se jednalo o návrhový delikt. Pokud jde o podání podnětu k zahájení řízení, soud odkazuje na výše uvedené závěry, dle nichž ředitel v této věci žádný podnět k zahájení řízení nepodal. K tvrzení o návrhovém deliktu soud odkazuje na § 189 odst. 2 zákona o služebním poměru, podle nějž lze uložit kázeňský trest za jednání, které má znaky přestupku úmyslného narušení občanského soužití mezi osobami blízkými, jen pokud podnět k zahájení řízení podala postižená osoba. Žalobkyně a plk. K. a plk. D. nejsou osobami blízkými. Zahájení řízení a uložení kázeňského trestu tudíž nebylo podmíněno podnětem z jejich strany. Námitka není důvodná.
43. Dle mínění žalobkyně došlo ve věci opakovaně k překvalifikaci jejího jednání, o čemž nebyla vyrozuměna. Na tomto místě soud považuje za nutné si problém pojmově vyjasnit. Kvalifikací se totiž obecně rozumí podřazení určitého skutkového stavu pod právní normu. V případě jednání, které má mít znaky přestupku, jde tedy o podřazení skutku (jednání a následku) příslušnému ustanovení zákona upravujícímu znaky přestupku. V projednávané věci bylo jednání žalobkyně již v záznamu o zahájení řízení (č. l. 131 svazku 1 správního spisu) kvalifikováno jako jednání mající znaky přestupku proti občanskému soužití podle § 7 odst. 1 písm. c) bodu 4 zákona č. 251/2016 Sb. (úmyslné narušení občanského soužití jiným hrubým jednáním). Tato právní kvalifikace se přitom po celou dobu řízení nijak nezměnila a je obsažena i v rozhodnutí ředitele a žalovaného. Námitka žalobkyně, že došlo opakovaně k překvalifikaci jejího jednání, o čemž nebyla vyrozuměna, je tudíž nedůvodná.
44. Jinou otázkou jsou změny v popisu jednání a následku, které jsou žalobkyni kladeny za vinu, tj. otázka tzv. totožnosti skutku. Skutek je to, co se ve vnějším světě objektivně stalo. Jedná se o určitou událost vyvolanou jednáním (konáním či opomenutím). Podstatu skutku lze spatřovat především v jednání a v následku, který jím byl způsoben. Totožnost skutku bude proto zachována, bude-li zachována alespoň totožnost jednání nebo totožnost následku, případně jsou-li jednání nebo následek (případně obojí) shodné alespoň částečně, a to za předpokladu, že bude dána shoda v podstatných okolnostech. Těmi se rozumí zejména skutkové okolnosti charakterizující jednání nebo následek z hlediska právní kvalifikace.

Totožnost skutku nenarušují změny v jednotlivých okolnostech, které individualizují skutek (usnesení Nejvyššího soudu ze dne 10. 1. 2007, sp. zn. 7 Tdo 1480/2006, publ. pod č. 6/2008 Sb. NS, usnesení Ústavního soudu ze dne 17. 7. 2002, sp. zn. II. ÚS 143/02, a rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 9. 11. 2016, č. j. 1 As 46/2016-24, bod 15).

45. S ohledem na enumerativní výčet obsažený v § 189 odst. 1 zákona o služebním poměru, nelze ohledně zahájení řízení vycházet ze zákona č. 250/2016 Sb. Podpůrně použitelný správní řád však v § 46 odst. 1 vyžaduje, aby byl při zahájení řízení z moci úřední vymezen jeho předmět. Ten přitom musí být zachován po celou dobu řízení (o jiném předmětu by muselo být zahájeno samostatné řízení). V případě jednání, jež má znaky přestupku, je předmět řízení vymezen skutkem, který je popsán v oznámení o zahájení řízení. Povinnost zachovat totožnost skutku však neznamena, že správní orgán musí rozhodnout na základě totožného popisu skutku, který byl uveden v oznámení o zahájení řízení. Řízení slouží právě k tomu, aby konkrétní okolnosti charakterizující daný skutek byly zjištěny a ověřeny. Některé okolnosti tak mohou být oproti oznámení o zahájení řízení přidány, jiné naopak odpadnou, ukáže-li se, že jsou pro následek irelevantní. Toto upřesnění nenarušuje totožnost skutku (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 9. 11. 2016, č. j. 1 As 46/2016-24, bod 16). „V průběhu řízení lze jistě vymezení skutku provedené při zahájení řízení změnit v závislosti na dalších skutkových zjištěních či výsledku dokazování. Tak může dojít k jinému časovému ohraničení spáchaného skutku, rozsahu způsobeného následku apod.“ (usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 1. 2008, č. j. 2 As 34/2006-73, publ. pod č. 1546/2008 Sb. NSS). Popis skutku může následně doznat změny i v rámci odvolacího řízení. Odvolací správní orgán totiž může postupem podle § 90 odst. 1 písm. c) správního řádu změnit výrok odvoláním napadeného rozhodnutí, a tedy i popis skutku v něm uvedený (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 2. 2013, č. j. 4 Ads 104/2012-53). Musí však přitom zachovat totožnost skutku.
46. V projednávané věci soud nezjistil, že by byla povinnost zachovat totožnost skutku porušena. Oproti záznamu o zahájení řízení bylo v rozhodnutí ředitele řízení o části skutku zastaveno a zbývající část popisu skutku se liší jen v dílčích skutečnostech, které nemají vliv na totožnost skutku (tj. šíření dvou konkrétně popsaných nahrávek plk. K. a plk. D. bez jejich souhlasu společně s podáním navrhuje zahájení kázeňského řízení s plk. K.). Totožnost skutku tak nenarušuje změna formy zavinění z přímého na nepřímý úmysl, neboť se jedná o výsledek zjišťování skutkového stavu ve věci. Stejně tak ke změně skutku nedošlo tím, že narušení občanského soužití bylo nakonec zjištěno nejen ve vztahu k plk. K., ale též ve vztahu k plk. D. Jednání žalobkyně totiž zůstalo i v tomto případě stejné. Uvedené dílčí změny tedy nezpůsobily, že by byl skutek zaměnitelný s jiným, nebo že by byla žalobkyně potrestána za zcela jiný skutek, než o němž se vedlo řízení. Totožnost skutku pak nenarušila ani dílčí změna provedená žalovaným v rozhodnutí o odvolání. Ten totiž z popisu skutku pouze vyjmul pasáž týkající se pořízení nahrávky, a to zjevně s ohledem na závěry správních soudů při minulém posouzení věci. Na podstatě jednání a následku však tento zásah žalovaného nic nezměnil. Konečně soud nespatřuje nic nezákonného na tom, pokud žalovaný upřesnil výrok rozhodnutí ředitele o vině a současně zachoval uložený kázeňský trest. Tvrdí-li žalobkyně, že takový postup je nepřijatelný, soud neví, o co se opírá.
47. S ohledem na právě uvedené soud nemůže přisvědčit ani námitce žalobkyně, že řízení týkající se narušení občanského soužití mezi ní a plk. D. nebylo nikdy zahájeno. V projednávané věci bylo jednoznačně zahájeno řízení o skutku ze dne 27. 7. 2017, který zahrnuje též narušení občanského soužití ve vztahu k plk. D., byť tato okolnost nebyla uvedena v oznámení o zahájení řízení. K promlčení tedy z tohoto důvodu nedošlo.

48. S ohledem na přímý odkaz v § 189 odst. 1 písm. c) zákona o služebním poměru pak v obecné rovině upravuje problematiku promlčení v této věci zákon č. 250/2016 Sb. Podle § 30 tohoto zákona činí promlčecí doba 1 rok a podle § 31 odst. 1 tohoto zákona počíná promlčecí doba běžet dnem následujícím po dni spáchání přestupku. Podle § 32 odst. 1 zákona č. 250/2016 Sb. se do promlčecí doby nezapočítává doba, po kterou se o věci vedlo soudní řízení správní. Podle § 32 odst. 2 písm. a) a b) téhož zákona se promlčecí doba přerušuje oznámením o zahájení řízení o přestupku a vydáním rozhodnutí, jímž je obviněný uznán vinným. Přerušením promlčecí doby počíná promlčecí doba nová. Podle § 32 odst. 3 téhož zákona pak odpovědnost za přestupek zaniká nejpozději 3 roky od jeho spáchání. Do této doby se nezapočítává doba, po kterou trvala některá ze skutečností podle odstavce 1.
49. Jednání, které má znaky přestupku, bylo žalobkyní spácháno dne 27. 7. 2017. Dnem následujícím proto začala běžet roční promlčecí doba. Dne 18. 10. 2017 bylo žalobkyni oznámeno zahájení řízení, čímž došlo k přerušení promlčecí doby a začala běžet promlčecí doba nová. Dne 12. 3. 2018 bylo vydáno původní prvostupňové rozhodnutí, jímž byla žalobkyně uznána vinnou, a tím opětovně došlo k přerušení promlčecí doby a k počátku běhu nové roční promlčecí doby. Ta by tak uplynula dne 12. 3. 2019. Dne 8. 8. 2018 však žalobkyně podala žalobu proti původnímu rozhodnutí žalovaného, čímž došlo ke stavení promlčecí doby až do právní moci rozsudku Krajského soudu v Brně, která nastala dne 1. 7. 2020. Dne 9. 7. 2020 podal žalovaný kasační stížnost proti rozsudku krajského soudu, a tím došlo ke stavení promlčecí doby až do právní moci rozsudku Nejvyššího správního soudu dne 8. 12. 2021. K tomuto dni tak z promlčecí doby, která započala nově ode dne 13. 3. 2018, v důsledku řízení před správními soudy uběhlo pouze 156 dní. Roční promlčecí doba by tak uplynula nejdříve v úterý 5. 7. 2022. Ředitel ovšem v novém řízení vydal dne 7. 6. 2022 rozhodnutí, jímž opětovně uznal žalobkyni vinnou, čímž znovu došlo k přerušení promlčecí doby a k běhu doby nové, která by tak skončila nejdříve 7. 6. 2023. Řízení o přestupku však bylo pravomocně skončeno dne 16. 11. 2022, tedy před jejím uplynutím. V řízení pak nedošlo ani k uplynutí mezní tříleté promlčecí doby dle § 32 odst. 3 zákona č. 250/2016 Sb. Do té se totiž nezapočítává doba řízení před správními soudy. Ačkoliv tedy od spáchání jednání dne 27. 7. 2017 do právní moci rozhodnutí dne 16. 11. 2022 uplynulo 1 938 dnů (tedy 5 let a 113 dnů), do mezní promlčecí doby se nepočítá doba řízení před správními soudy v trvání 1 212 dnů (tedy 3 roky a 117 dnů). Ke dni právní moci rozhodnutí tak z mezní tříleté promlčecí doby stále zbývalo 369 dnů (1 rok a 4 dny). K zániku odpovědnosti žalobkyně v důsledku promlčení tudíž nedošlo.

IV./D) Vina a trest

50. Žalobkyně byla uznána vinnou ze spáchání jednání, které má znaky přestupku podle § 7 odst. 1 písm. c) bodu 4 zákona č. 251/2016 Sb. Podle tohoto ustanovení se fyzická osoba dopustí přestupku tím, že úmyslně naruší občanské soužití tak, že se vůči jinému dopustí jiného hrubého jednání. K naplnění skutkové podstaty tohoto přestupku tedy musí být prokázáno, že pachatel
- úmyslně
 - hrubě jednal vůči jiné osobě,
 - přičemž následkem tohoto hrubého jednání je narušení občanského soužití mezi pachatelem a touto jinou osobou,
 - a současně se nejedná o jednání vymezené v § 7 odst. 1 písm. c) body 1 až 3 zákona č. 251/2016 Sb.

51. Skutková podstata tedy vyžaduje zavinění ve formě úmyslu, který však může být přímý nebo i nepřímý. Hrubé jednání je neurčitý právní pojem, který musí být vykládán objektivně (nikoliv z pohledu toho, vůči němuž bylo jednání zacíleno). Musí se přitom jednat o jednání, které narušuje občanské soužití takovou měrou, že podle obecného názoru a přesvědčení překračuje rámec pouhé nevhodnosti (nesprávnosti). Jedná se tedy o jednání, které je ve společnosti vnímáno jako neslušné (nikoliv však nutně hrubě neslušné, neboť pak by se již mohlo jednat o trestný čin výtržnictví, srov. usnesení Nejvyššího soudu ze dne 27. 10. 2010, sp. zn. 8 Tdo 1315/2010). Objektem přestupku je zájem na bezporuchovém občanském soužití, tedy na nekonfliktním a vzájemně tolerantním sdílení společného prostoru ve společenství ostatních lidí v nejširším smyslu (v místě bydliště, v obci, ve škole, na pracovišti, při zájmových a jiných aktivitách apod.). Jednání pachatele tedy musí být ve vztahu k tomuto soužití defektní.
52. Podle názoru soudu je již samo šíření audio nahrávek jiných osob bez jejich vědomí a souhlasu na hraně toho, co lze ještě ve slušné společnosti akceptovat. V případě žalobkyně však byla hranice hrubosti jednání (neslušnosti) jednoznačně překonána dalšími okolnostmi věci. Bez ohledu na to, jak se žalobkyně k nahrávkám dostala, muselo jí být po jejich poslechu zřejmé, že se jedná o části soukromého rozhovoru, které jsou vytržené z jeho kontextu. Dále si byla vědoma, že obsahují výrazy hovorové a vulgární. Přesto se rozhodla tyto nahrávky rozeslat nadřízenému plk. K. a plk. D. (řediteli), policejnímu prezidentovi a předsedovi Etické komise Policie České republiky. Tyto osoby zjevně nebyly zvoleny náhodně, nýbrž proto, aby byla vyvolána potřeba tuto záležitost dále šetřit. Tento svůj záměr pak žalobkyně podpořila písemným podáním, v němž se podrobně věnovala rozboru jednotlivých nahrávek mimo jiné se závěrem, že je na místě zahájit kázeňské řízení s plk. K. Důvodem mělo být porušení jeho služební povinnosti dodržovat pravidla služební zdvořilosti, neboť svého podřízeného plk. D. opakovaně označil za „vola“ a „čuráka“. Z nahrávek je přitom zcela zřejmé, že se jedná o přátelský rozhovor, v němž nejde o žádné urážení plk. D. Jakkoliv je soud dalek schvalovat použití vulgárních výrazů, je realitou české společnosti, že tyto výrazy jsou mezi osobami, které se dobře znají, v rámci rozhovorů běžně používány. Žalobkyně se tedy navíc svým podáním snažila dát nahrávkám zcela jiný význam a kontext, než ve kterém byly proneseny. Jednání žalobkyně proto lze kvalifikovat jako jiné hrubé jednání ve smyslu § 7 odst. 1 písm. c) bod 4 zákona č. 251/2016 Sb.
53. V obecné rovině soud nemá pochyb o tom, že šíření audio nahrávek osob bez jejich souhlasu je rovněž způsobilé narušit občanské soužití mezi širitelem a těmito osobami. To tím spíše za přistoupení dalších okolností, které soud výše popsal. V projednávané věci žalovaný vyšel z toho, že občanské soužití mezi žalobkyní a plk. D. a plk. K. bylo již narušené a dlouhodobě mezi nimi panovaly vyhrocené osobní vztahy (což ostatně žalobkyně plně potvrzuje ve svém podání z 27. 7. 2017). K naplnění skutkové podstaty přestupku však nepochybně dojde i tehdy, je-li již narušené občanské soužití dále zhoršeno (právní normu nelze vykládat tak, že je-li občanské soužití narušeno, nelze další hrubé jednání z tohoto důvodu postihnout; takový výklad by byl zjevně nesmyslný). Přesně k tomu jednáním žalobkyně došlo, a to i ve vztahu k plk. D. – žalobkyně totiž šířila části rozhovoru obou plukovníků a současně z nich nepravdivě dovozovala, že je plk. D. plk. K. urážen.
54. Soud má ve věci za prokázané i zavinění žalobkyně ve formě nepřímého úmyslu. Žalobkyně s ohledem na své postavení a situaci na příslušném odboru musela vědět a byla srozuměna s tím, že jejím jednáním (až se o něm plk. K. a plk. D. dozví, což zcela jistě předpokládala s ohledem na adresáty podání a podněty v něm obsažené) dojde k dalšímu zhoršení jejich

vzájemné koexistence na pracovišti, tedy k dalšímu narušení občanského soužití. Všechny znaky skutkové podstaty tak byly v daném případě podle soudu naplněny.

55. Na těchto závěrech nic nemění skutečnost, že součástí podání žalobkyně ze dne 27. 7. 2017 byla též námitka podjatosti plk. K. v kázeňském řízení vedeném s žalobkyní pod sp. zn. KRPB-137192/PŘ-2017-0600NT, která byla podložena též částí nahrávky. Pokud by žalobkyně své podání omezila výlučně na důvody týkající se této podjatosti, byla by možná celá situace posuzována jinak. To však žalobkyně neučinila. Tvrzení a část nahrávky týkající se podjatosti plk. K. (ať už s nimi bylo v citovaném kázeňském řízení naloženo jakkoliv) pak nebyly žalobkyni kladeny za vinu.
56. Zbývající námitky žalobkyně pak soud neshledal důvodnými. Žalobkyně tvrdí, že správní orgány neuvedly, v čem má spočívat jiné hrubé jednání, jak bylo konkrétně občanské soužití porušeno, a jaký je následek. K tomu soud konstatuje, že žalobkyně zřejmě přehlédla s. 21 až 26 rozhodnutí žalovaného, kde je o těchto otázkách obsaženo podrobné pojednání. Na odpovědnost žalobkyně za jednání mající znaky přestupku dále nemá vliv jednání jiných osob v jiných případech. Skutečnost, že jiné osoby se v minulosti dle tvrzení žalobkyně dopouštěly obdobných jednání a nebyly za ně postihnuty, je tedy z hlediska prokázání viny žalobkyně nerozhodná. Pro věc je tak bez významu trestní oznámení podané ředitelem krajského ředitelství GIBS v roce 2016, podněty nadřízených na kázeňské řízení s žalobkyní nebo zveřejnění vulgarit blíže neuvedenými policisty na YouTube. I kdyby byl v těchto případech dán důvod pro kázeňské řízení a případně potrestání příslušných aktérů, ale nedošlo k němu, nemění to nic na odpovědnosti žalobkyně za výše uvedené jednání mající znaky přestupku.
57. Žalobkyně dále tvrdí, že nahrávkou nijak nemanipulovala. To jí ovšem ani není kladeno za vinu. V rozhodnutí žalovaného je pouze uvedeno, že nahrávky byly účelově sestříhané (což je z nich ostatně zjevné pouhým poslechem). Samo sestříhání nahrávek však trestáno není. Žalobkyně rovněž tvrdí, že není trestána za narušení občanského soužití, ale za fakt, že prokázala vulgární vyjadřování plk. K. a skutečnost, že kázeňská řízení na krajském ředitelství jsou zmanipulována. Z napadeného rozhodnutí však nic takového nevyplývá. Stejně tak v rozhodnutí žalovaného není získání nahrávky popisováno jako lstivé či zákeřné. Žalobkyně též namítá, že právní ochrany nemohou požívat vulgární výroky služebních funkcionářů pronesené ve služební době na pracovišti ve služebních věcech. Touto námitkou však staví celou věc na hlavu – nejde zde o právní ochranu vulgárních výroků, nýbrž o šíření audio nahrávek projevů jiných osob bez jejich souhlasu spojené s návrhem na zahájení kázeňského řízení s jednou z nich. Stejně tak není věci přílehlavá argumentace, v níž se žalobkyně označuje za slabší stranu – v souvislosti s šířením výroků, které jsou jí kladeny za vinu, nebyla žalobkyně účastníkem žádného řízení či procesu, v němž by mohla mít postavení „slabší strany“. Tvrdí-li žalobkyně bez jakékoliv právní argumentace, že použití nahrávek bylo zákonné, pak soud odkazuje na výše uvedené závěry, z nichž nezákonnost jejího postupu jasně vyplývá.
58. Konečně úspěšná nemůže být ani konstrukce žalobkyně, že se svým jednáním postavila na ochranu cti plk. D. Žalovaný se s touto tezí vypořádal v bodu VII na s. 14-15, na s. 22-24 a 48-49, přičemž žalobkyně s jeho závěry nijak nepolemizuje. Soud tak může pouze konstatovat, že již ze samotného podání žalobkyně ze dne 27. 7. 2017 je zřejmé, že o žádnou ochranu plk. D. nejde, neboť žalobkyně si opakovaně stěžuje na chování, útisk a dehonestaci své osoby právě ze strany plk. D. Záměrem žalobkyně v žádném případě nebylo zastat se uraženého kolegy, neboť běžnému člověku po poslechu nahrávek musí být zřejmé, že o

žádné urážení nešlo. Žalobkyně naopak svým postupem zjevně zamýšlela „přilít trochu benzínu do ohně“ negativních vztahů na pracovišti. Nemůže tak obstát ani tvrzení žalobkyně, že šlo o reciproční jednání, neboť se plk. D. kdysi v minulosti údajně zastal žalobkyně v obdobné věci. Toto tvrzení je též zcela nedůvěryhodné s ohledem na dlouhodobě velmi špatné vztahy mezi plk. D. a žalobkyní.

59. Žalobkyně nesouhlasí s tím, že je jí dáváno k tíži, že si měsíc rozmyšlela, co s nahrávkou udělá, ačkoliv žalobkyně nahrávku odevzdala, jakmile se o ní dozvěděla. K tomu soud podotýká, že ředitel při úvaze o trestu hodnotil k tíži žalobkyně skutečnost, že měla od převzetí nahrávacího zařízení s nahrávkou (23. 6. 2017) do odeslání svého podání dne 27. 7. 2017 více než jeden měsíc čas si rozmyslet, zda podání učiní. Případně mohla vybrat z nahrávky jen ty části rozhovoru, které se netýkají výlučně soukromé části rozhovoru. Žalobkyně v odvolání tuto úvahu nenapadla (napadala pouze druh trestu), a žalovaný se jí proto nezabýval. Podle názoru soudu úvaha ředitele není důkazně podložená, neboť ve věci nebylo prokázáno, kdo nahrávku pořídil, sestříhal a případně kdy se s ní žalobkyně seznámila. Není tak možné dávat (v žádném kontextu) žalobkyni k tíži dobu, kterou měla nahrávku k dispozici. Toto pochybení ředitele však nemůže mít relevantní vliv na zákonnost jeho celkové úvahy o druhu a výši trestu, neboť se zabýval celou řadou dalších přítěžujících a polehčujících okolností, které žalobkyně nijak nenapadá.
60. Ostatně žalobkyně ani v žalobě výslovně nebíjí proti uloženému trestu, spíše má obecně za to, že je nespravedlivý. K tomu soud považuje za nutné zdůraznit, že žalobkyni byl za její jednání uložen ten nejmírnější kázeňský trest podle § 51 odst. 1 písm. a) služebního zákona, tj. písemné napomenutí. Případné upuštění od udělení (jakéhokoli) kázeňského trestu je dle § 186 odst. 9 zákona o služebním poměru podmíněno tím, že k nápravě příslušníka postačí samotné projednání kázeňského přestupku. Žalobkyně v tomto ohledu ničeho netvrdí; podle názoru soudu je pak z jejího postoje po celou dobu řízení zřejmé, že samotné projednání věci k její nápravě nepostačuje. Žalobkyně nikdy nepřipustila, že by se dopustila chyby a zjevně dosud není ochotna přijmout závěr, že její jednání není ve slušné společnosti akceptovatelné. V takovém případě upuštění od uložení kázeňského trestu není na místě. Soud tedy neshledal, že by uložený trest byl nezákonný nebo nepřiměřený.
61. Při jednání pak žalobkyně namítla, že jí nejde o samotné napomenutí, nýbrž o to, že bylo zneužito k tomu, aby nedostala medaili za 20 let věrné služby a benefit k dožití 50 let věku a dále bylo použito jako jeden z důvodů pro propuštění ze služebního poměru. Tato námitka byla uplatněna po lhůtě pro podání žaloby, a proto se jí soud nemůže zabývat. I kdyby se jednalo o námitku přípustnou, nemohla by být úspěšná, neboť jde o skutečnosti nastalé až po vydání rozhodnutí žalovaného, a proto k nim nelze přihlížet.

IV./E) Další neprovedené důkazy

62. Žalobkyně v žalobě navrhla a k žalobě připojila řadu listinných důkazů, které jsou součástí správního spisu. Tím se však v soudním řízení správním důkaz v zásadě neprovádí.
63. Žalobkyně dále v žalobě navrhla provedení výslechu několika osob, aniž však uvedla, k jaké právně významné skutečnosti by měly být vyslechnuty. Při jednání k dotazu soudu specifikovala otázky jednotlivým navrženým svědkům následovně:
 - brig. gen. Ing. L. T., MBA – jak jednání žalobkyně narušilo občanské soužití, jaké bylo občanské soužití na pracovišti předtím, kolik bylo na žalobkyni podáno podnětů, proč neřešil stejně podněty nadřízených žalobkyně, které na ni podali, proč nadřízení žalobkyně nedostali trest za narušení občanského soužití, zda mělo jednání žalobkyně

pro plk. K. i jiný dopad, než to, že slíbil, že bude slušný, jaký má vztah k žalobkyni a zda se cítí podjatý, kolik „kázní“ on sám oznámil na řadové příslušníky, jaký byl prapůvod sporu – brutální výslech, co svým rozhodnutím chtěl napravit;

- plk. K. – jaké bylo občanské soužití mezi žalobkyní, plk. K. a plk. D. před podnětem žalobkyně, jaký měl pro něj podnět negativní důsledky, jestli je tato jeho mluva běžná;
- plk. D. – stejné otázky jako u plk. K., dále kolikrát a jakým způsobem si nahrával žalobkyni a jak nahrávky šířil, zda se jednalo o soukromou jízdu na kole, jak často ve služebních prostorách řeší soukromé věci, a dále k tomu, jak se žalobkyně písemně zastal;
- kpt. Mgr. Z. K. – jaký je způsob vedení kázeňských řízení, zda jsou předem domlouvány, zda je tato mluva běžná, jak byla zahajována a vedena předchozí kázeňská řízení s žalobkyní, kolik „kázní“ na žalobkyni podali její nadřízení a nebyly řešeny;
- JUDr. K. F. – jaký byl prapůvod sporu, jak na žalobkyni plk. D. hrubě křičel, co řekl ředitel žalobkyni a JUDr. F. mezi šesti očima, jak to chodilo na pracovišti, jak se k žalobkyni chovali nadřízení, jaké tam padaly vulgarity a omezení svobodného pohybu žalobkyně, zda jí někdo řekl, že když žalobkyně nechá tyto věci být a nebude je žalovat, že za to něco dostane.

64. Soud dospěl k závěru, že provedení výslechu těchto svědků by bylo nadbytečné. Skutečnosti, ke kterým by měli být vyslýcháni, jsou totiž buď nesporné (občanské soužití mezi žalobkyní a oběma plukovníky před jejím podnětem již bylo narušené), nebo jsou prokázány/vyvráceny jinými důkazy (jak jednání žalobkyně narušilo občanské soužití, podjatost ředitele ve vztahu k žalobkyni), nebo nejsou pro projednávanou věc relevantní (zbývající skutečnosti).

V. Závěr a náklady řízení

65. Soud závěrem ve smyslu čl. 40 odst. 6 Listiny základních práv a svobod konstatuje, že v průběhu soudního řízení nedošlo k takovým změnám právních předpisů, které by měly za následek pro žalobkyni výhodnější posouzení jejího jednání.
66. Soud tedy shledal námitky žalobkyně neopodstatněnými. Jelikož v řízení nevyšly najevo ani žádné vady, k nimž musí soud přihlížet z úřední povinnosti, zamítl žalobu jako nedůvodnou podle § 78 odst. 7 zákona č. 150/2002 Sb. soudního řádu správního („s. ř. s.“).
67. O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 s. ř. s., podle něhož nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Žalobkyně ve věci úspěch neměla, a proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému správnímu orgánu, kterému by jinak jakožto úspěšnému účastníkovi řízení právo na náhradu nákladů řízení příslušelo, náklady řízení nad rámec jeho běžné administrativní činnosti nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo

člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Brno 27. listopadu 2024

Mgr. Petr Šebek v. r.
předseda senátu